

Onder leiding van directeur Cock Vermolen (1951) behartigt het Coördinatieorgaan Samenwerkende Ouderenorganisaties (cso) landelijk en Europees de belangen van senioren. Dat doet het cso namens ANBO, NVOG, PCOB en Unie KBO, de vier 'leden' van het cso. 'Soms moet je laten merken dat je met 700.000 bent.'

Tekst: Max Wondergem, foto's: Jan-Reinier van der Vliet

'Ouderenorganisaties reiken tot in de haarvaten van de samenleving'

Waarom word je directeur van een koepel van ouderenorganisaties?

Omdat de dynamiek in die wereld me altijd heeft aangesproken. In het verleden heb ik me op provinciaal niveau, in Noord-Brabant, ook jarenlang beziggehouden met advisering op het gebied van wonen, zorg en welzijn voor ouderen. In mijn huidige functie ben ik ook met die thema's bezig, maar dan landelijk. En met op termijn steeds meer ouderen van gemiddeld nog hogere leeftijd vormt de toekomst een mooie uitdaging. Ouder worden zal duidelijk anders zijn dan vroeger, toen de familieband vaak hechter was en ouders, kinderen en kleinkinderen meestal dicht bij elkaar bleven, soms in hetzelfde huis. Dat is nagenoeg verdwenen. Familieleden wonen verder bij elkaar vandaan, soms in het buitenland, en de maatschappij staat tegenwoordig in het teken van het individu. Je ziet ouderen daarom nu ook andere netwerken aangaan, bijvoorbeeld in de vorm van groepswonen met leeftijdsgenoten. Bovendien is het leggen van nieuwe contacten dankzij internet en dergelijke veel eenvoudiger geworden.

Wat is de meerwaarde van het CSO?

Als vereniging kunnen we namens onze leden één sterk geluid laten horen. Soms moet je laten merken dat je met 700.000 bent, zeker als het gaat om belangenbehartiging. Onze prioriteit ligt bij de houdbaarheid van bestaande voorzieningen voor ouderen, zoals pensioenen, aow en zorg. Op dit moment is de nieuwe Wet Maatschappelijke Ondersteuning (wmo) actueel, vanwege de behandeling daarvan in de Tweede Kamer. Ter verbetering van het laatste wetsvoorstel hebben het CSO en ruim twintig andere maatschappelijke organisaties, waaronder de Woonbond, de Kamer voor de tweede keer een manifest aangeboden. Onze belangrijkste eis is dat de wmo de zekerheid moet bieden op de zorg waarop je recht hebt en dat je dat zo nodig wettelijk kunt afdwingen. In ons manifest stellen we dat die garantie er moet komen. De Tweede Kamer heeft inmiddels (eind januari; red) ongebruikelijk veel amendementen op het wetsvoorstel ingediend, waarin onze wensen sterk doorklinken. De parlementaire pers zegt dat dit de beste en de succesvolste lobby is sinds jaren. En daar zijn we als CSO natuurlijk bijzonder trots op.

Wat doet het CSO daarnaast voor zijn leden?

De voornaamste taak van het CSO is de afstemming van beleid tussen de bij ons aangesloten ouderenorganisaties. Die geven zelf aan welke onderwerpen ze gezamenlijk willen aanpakken. Waar het hun verenigingszaken betreft opereren ze zelfstandig. Alle ouderenorganisaties zijn op lokaal en regionaal niveau trouwens sterke partijen.

Verder stimuleert het CSO initiatieven om tot nieuwe organisaties te komen, bijvoorbeeld van oudere migranten. We staan overigens zeker niet boven de

ouderenorganisaties. Het CSO ondersteunt hen juist bij hun activiteiten, zoals de ouderenorganisaties dat bij hun lokale afdelingen doen. Je kunt het CSO dus typeren als een 'onderkoepeling'. Het is ook niet de bedoeling dat er op termijn één grote ouderenorganisatie uit onze leden voortkomt. In het verleden heb ik daar wel eens aan gedacht, maar mijn opvatting is dat differentiatie juist goed in onze samenleving past. Die biedt de mogelijkheid je thuis te voelen bij een bepaalde organisatie. Onze leden hebben allemaal hun specifieke eigenschappen en dat je daaruit kunt kiezen is een groot goed. Als de huidige ouderenorganisaties opgaan in één groot geheel verdwijnt die herkenbaarheid. Moderne sociologen betogen dat de behoefte aan herkenbare verbanden groeit als de samenleving op toenemende schaal steeds individueler wordt.

Het CSO doet mee aan de Woonbonddemonstratie op 8 april voor betaalbare huren. Waarom?

Omdat er ook veel ouderen zijn die huren. Als hun belangen in het geding zijn, is de Woonbond een voorname bondgenoot. En dat geldt niet alleen voor het betaalbaar houden van de huren, maar bijvoorbeeld ook als het gaat om keuzevrijheid en kwaliteit. Denk maar aan het bouwen van meer levensloopbestendige complexen en het aanpassen van woningen voor senioren. Volwaardige deelname aan de maatschappij betekent ook dat ouderen – huurders én eigenaar-bewoners – goed en betaalbaar kunnen wonen. Binnen de driehoek met zorg en welzijn is wonen misschien wel het belangrijkste. Is dat in orde, dan vormt het welzijn meestal ook geen probleem. Dus steunen we graag een initiatief dat gericht is op een betere woonsituatie voor onze hurende achterban. Gelukkig heeft het CSO op diverse thema's goede en betrouwbare bondgenoten en kunnen we elkaar regelmatig van dienst zijn.

Wordt het tijd voor een nieuwe ouderenpartij in de Tweede Kamer?

Van dergelijke partijen, die eigenlijk maar één punt hebben, ben ik geen voorstander. Dat werkt niet, omdat ze meestal lijden aan doelgroepegoïsme. Daarmee roep je onnodig tegenstellingen op, want de belangen van ouderen liggen niet altijd anders. Bovendien blijken veel ouderen het niet op prijs te stellen als de belangenbehartiging van hun inkomenspositie ten koste zou gaan van die van hun kinderen en kleinkinderen. Dat willen ze hen niet aandoen, terwijl een politieke ouderenpartij daar geen rekening mee mag houden. Daarom is het zo belangrijk dat maatschappelijke organisaties hun belangen behartigen, ook op politiek niveau. Ouderenorganisaties weten bij uitstek wat er leeft, omdat ze tot in de haarvaten van de samenleving reiken. Uiteindelijk zijn ouderen het meest gebaat bij diverse krachtige belangenorganisaties en een koepel die namens hen één geluid kan laten horen. ←

*'Volwaardige
deelname aan
de maatschappij
betekent ook dat
ouderen – huurders
én eigenaar-
bewoners – goed
en betaalbaar
kunnen wonen'*